

Nắng sân trường...

Thằng nhỏ đang ngồi vắt vẻo trên cây nhãn rình con gà mái trắng chui trong bụi dẻ hoang, thì bỗng đâu nghe thấy tiếng xe máy từ đằng xa. Một bóng người thân quen đang mỗi lúc một lại gần.

- A! Cô hiệu trưởng.

Thằng Mưa reo lên khiến con gà mái nấp dưới bụi cỏ dại giật mình kêu quang quác. Nhanh thoăn thoát, thằng nhỏ đã nhảy phóc xuống đất, chạy ra ngoài cổng chờ cô.

- Em chào cô ạ.

Thằng nhỏ khoanh tay ngoan ngoãn khi thấy cô đỗ xe ngay trước cổng nhà. Cô giáo tươi cười, xoa đầu thằng nhỏ, khen:

- Mưa đấy à, mới có mấy tháng hè mà lớn trông thấy hẳn. Nhưng chắc là hay đi dãi nắng lắm đúng không? Cô thấy da đen hết rồi này. Thế bố em đâu?

- Bố em đi làm trong xóm rồi cô ạ. Em thay bố ở nhà trông bà và trông trường ạ.

- Mưa ngoan lắm. Sức khỏe của bà em dạo này thế nào?

- Bà em khỏe cô ạ. Nhưng vẫn nhớ nhớ quên quên.

- Để cô vào thăm trường rồi lát nữa sẽ ghé thăm bà nhé.

Thằng nhỏ lảng xảng chạy trước mở cổng trường cho cô. Cánh cổng sắt hoen gỉ kêu ken két mở ra khoảng không gian rộng rãi và yên tĩnh của ngôi trường cấp một. Những quả bàng chín rụng đầy dưới sân trường, vài chú chim giạt mình cất cánh bay lên bầu trời xanh ngắt.

Trường lớp sau mấy tháng hè vắng bóng cô trò trở nên trầm mặc. Màu tường dường như cũng đã bớt tươi hơn. Trên bàn ghế, những nét chữ học trò nguệch ngoạc ngủ quên trong tĩnh lặng.

Cô hiệu trưởng chậm chậm đi qua từng lớp học, mở những cánh cửa sổ khép hờ để nắng gió thổi vào bớt đi mùi ẩm mốc. Lúc bước tới khu vườn nhỏ của trường, cô mỉm cười khi thấy những khóm hoa mới trồng. Cô quay lại nói với cậu học trò bé nhỏ:



- Là em trồng đúng không nào? Mưa của cô ngoan quá.

- Em nhớ bố lúc đi làm, gặp nhà nào nhiều hoa đẹp thì xin về một ít, trồng trong trường đấy ạ.

Em thích trường mình quanh năm đều có hoa tươi thắm ạ.

Cô nắm lấy tay cậu học trò bé nhỏ đi dưới tán me xanh. Thằng bé mất mẹ khi vừa mới ra đời, ở với bố và bà nội. Nhà sát bên trường nên nhà trường thuê bố Mưa làm bảo vệ đã nhiều năm. Trường nằm dưới chân đồi vắng, xung quanh rất ít nhà cửa.

Mùa hè bố Mưa thường đi làm thuê quanh xã, thêm đồng ra đồng vào. Bố thằng nhỏ khéo tay, việc gì cũng biết nên ai thuê gì làm nấy. Nay sửa điện, mai lợp mái, xây hàng rào. Cũng có khi bố bạn đi dẫn cây thuê cả tuần, ngày nào cũng ra khỏi nhà từ mờ sớm tới tối muộn mới về. Hai bà cháu thằng nhỏ ở nhà trông nhau, quanh quẩn với khu vườn, căn bếp.

Do hoàn cảnh nên Mưa buộc phải tháo vát từ khi còn nhỏ, vừa chăm bà vừa cơm nước tinh tươm. Rau ngoài vườn, tép tôm cất vó dưới ao. Trứng gà sẵn trong ổ, muốn ăn thì mò ra xin gà mẹ. Nếu cần mua bán gì thì chịu khó dậy sớm đứng ngoài cổng, chờ cô bác nào đó đi chợ thì vẫy lại nhờ.

Năm tuổi thằng nhỏ biết nhóm lửa nấu cơm. Sáu tuổi biết dìu bà đi tắm. Bảy tuổi biết vun vén cửa nhà sạch sẽ, giặt quần áo xong khệ nệ bê chiếc

ghế thấp hương cao ba bậc đứng lên phơi. Bước sang tuổi thứ mười, ngày giỗ mẹ, bố ốm nặng, Mưa biết đạp xe ra chợ mua thứ này thứ kia về nấu cỗ. Trên ghi đông lẫn trong đồng giò chả thịt thà, treo lủng lẳng túi thuốc mua cho bố, khiến ai cũng cảm thương. Thằng nhỏ ấy lớn vụt lên như cái cây vững chãi trước sân nhà...

- Bố ơi, sao con tên là Mưa?

- Vì ngày con ra đời mưa trắng xóa. Mưa ngập đất trời, ngập cả lòng người.

- Sao khi sinh con ra mẹ lại mất ả?

- Vì mẹ mệt quá rồi. Mẹ được quyền nghỉ ngơi, con ạ.

Những ngày mưa không có việc gì làm, bố thường ngồi trước hiên nhà ngóng vọng xa xôi. Thằng nhỏ biết là bố đang nhớ mẹ hết như nó vậy. Dù chưa từng một ngày được mẹ ẵm bồng, bú mớm, nhưng tình mẫu tử vẫn chảy trong mạch máu, trong từng hơi thở. Mẹ đã hi sinh để cho thằng nhỏ được có mặt trên đời. Lúc còn minh mẫn, bà hay dặn thằng nhỏ phải sống như mặt trời, như thân cây, sống thay cho cả phần đời của mẹ.

Thằng nhỏ ôm lấy cổ bố hát véo von:

*“Cho tôi đi làm mưa với
Chị gió ơi chị gió ơi
Làm hạt mưa giúp cho đời
Không phí hoài rong chơi.”⁽¹⁾*

Rồi thì nắng tới nhanh thôi, bừng sáng cả khu vườn. Những giọt nước cuối cùng đọng lại trên tán cây, lấp lánh...

Cuối cùng thì ngày khai trường cũng sắp tới. Bố dừng việc đi làm thuê để ở nhà quét dọn trường. Thằng nhỏ cũng theo bố quét, vun lại từng đồng quả bàng chín rụng dưới sân. Tất cả những phòng học đều được quét sạch, bàn ghế kê lại gọn gàng. Những mảng tường bong tróc được bố sơn lại mới tinh tươm. Lá cờ bạc phếch vì mưa nắng đã được bố thay mới. Chỗ hàng rào đổ xuống sau cơn mưa bão lớn cũng đã kịp xây lại. Chiếc cổng sắt hoen gỉ được bố con Mưa thay lớp sơn mới màu xanh nước biển.

Thằng nhỏ đứng ngắm thành quả của hai bố con sau một tuần làm việc mà lâng lâng tự hào. Chỉ vài ngày nữa thôi ngôi trường sẽ tràn ngập tiếng nói cười. Trống trường sẽ vang lên. Trên bảng đen viên phấn sẽ theo tay cô nắn nót.

(1) Lời bài hát “Cho tôi đi làm mưa với” của tác giả Hoàng Hà.

Năm nay thằng Mưa lên lớp năm, bố nói:

- Sắp thành anh thanh niên trong nhà rồi.

Mưa nhìn lên mái đầu của bố, sợi trắng lẫn sợi đen như mưa với nắng, buồn với vui cứ đan xen lẫn lộn.

Có những ngày bà chợt tỉnh táo lạ thường. Lúc thằng nhỏ đang lúi húi ngoài vườn bỗng nghe thấy tiếng gọi:

- Mưa ơi!

Mưa ba chân bốn cẳng chạy vào, bà cầm chiếc gậy tre chỉ ra ngoài vườn bảo:

- Sao không gọi người tới bán nốt cây nhãn đi con? Để thế lũ dơi về ăn hết.

- Bố đã gọi người đến bán hết rồi bà ạ. Còn cây kia là bố cho con để phần các bạn. Năm nào khai giảng xong chúng nó cũng vào vườn nhà mình hái nhãn mà bà.

Bà nghĩ ngợi một lúc ngẩng lên hỏi:

- Có phải đã mùa thu rồi không con?

- Vâng. Đã thu rồi bà ạ.

- Hình như bà ngửi thấy mùi hương thị ngát thơm.

- Vâng. Cây thị cạnh mộ ông quả đã chín rồi bà ạ.

Bà khẽ gật đầu rồi lại chìm trong nhớ nhớ quên quên. Bố vẫn miệt mài sơn lại tường rào của trường. Cứ một lúc Mưa lại chạy sang xem bố có cần giúp gì không. Các thầy cô đã bắt đầu tới trường để chuẩn bị cho một năm học mới. Vài tấm thảm thổ cẩm được giặt phơi ngoài ban công. Ấm chén trong phòng họp được mang ra cọ lại.

Thầy cô trong trường ai cũng thương Mưa. Năm nào cô Hoa cũng tặng cho thằng nhỏ cặp bánh Trung thu sớm. Thầy Tùng mỗi lần đi du lịch hè cùng gia đình về thường mua quà cho Mưa. Khi thì quả bóng, khi thì bộ quần áo in hình danh lam thắng cảnh. Cũng có khi thầy đi Tây Bắc mua về cho bà mấy thang thuốc bổ của người dân tộc. Suốt mùa hè cô Hạnh tạt qua vài lần gọi “Mưa ơi” dưới cổng. Có hôm chờ Mưa chạy xuống, cô dúi vào tay thằng nhỏ ít bánh rộm, bánh gai nhà làm, vẫn còn nóng hổi. Cô dặn:

- Hôm nay tết Đoan ngọ. Bánh cô mới làm, nhớ thấp hương cho mẹ trước nghe em.

Mưa đứng ở cổng nhìn theo dáng cô khuất trong cái nắng hè oi ả, nhạt nhòa mà nước mắt tự nhiên ứa ra. Hẳn mẹ cũng sẽ thấy yên lòng khi thằng nhỏ được nhiều người thương mến. Ai cũng muốn bù đắp cho đứa nhỏ mồ côi mẹ từ lúc lọt lòng. Hồi Mưa